

SKETCHES.

SZEPTEMBER 15.

- Most este van, sötét, fekete. Künn a kertben visszafojtott lélekzettel figyel a csönd.
- Halkan, eltűnődve kezd esni.
- Az ég vastag takarót húzott magára.
- A kerti fákra átsüt a zárda sok világos ablaka.

□ □

- Ma, tudom, senki se ment a parkba esti sétára.
- Ma üres az estém. Üres bennem valami.
- A parkot tegnap este eltemettük. Tegnap ilyenkor temettük együtt.
- (A tavasszal, nyáron sokan jártak odakün. Senkinek se tűnt fel, hogy az a sok boldog ember valamennyi vidán tánclépésben siet és néha nem bír magával és nagyokat kell kacagni valami csekélységre.)
- Most délelőtt még a nyár lakik a parkban. A lázas, sovány, lesovadt nyár vonszolja magát a sárga utakon, lomhán, kimerülten és leül a padokra, ahol odatűz a nap és melengeti halódó erejét. S nézi a lombokat, amelyek fakóra váltan várakoznak. És a színeket, melyek tiszták, üvegfényük átlátszón ragyog.
- De estefelé fázni kezd a nyár, a szegény nagybeteg. És este hétkor már siet az éjszaka. Összebujnak a fekete bokrok és nedves hideg folyik végig a meglapult padokon.
- Tegnap, mikor a parkot temettük, félve jártunk arra. Mi maradtunk az utolsónak. Mi fogtuk le a hideg szemhéjjakat. Mi sírártuk, mi búsultunk, mi énekeltük ki az árva, hideg fázós lígetet.
- A parkon túl a háztetőkre véresen mászott fel az utolsó holdnegyed. Fél arca rémülten bámult a szemünk közé. A csomókban álló bokrok összesúgtak.
- Egy lány valamit kiáltott a holdnak.
- A parkon túl a házfal visszakiáltotta.
- A fák dermedten néztek össze.
- A lány tovább beszélt a visszhanggal.
- Messze a gyárok gőzszelepje tuffogott. Gőzmozdonyok sikongtak.
- De a park halott volt, merev, mozdulatlan.
- Nem látta senki, hogy akkor volt a nyár temetése.
- Nem tudta senki, hogy valaki elment a parkból és mikor ment, még egyszer szomorúan visszanezett . . .

CSÓK.

- (A nő szép. A férfi rút.)
- A férfi: Lássá, maga az első, aki tisztán meglátta árva sorsomat.
- (A fák alatt szótlanul sétálnak.)
- A férfi: Pedig úgy lesz. Nem térhetek ki előle . . . Maga még nem az . . . Meglehet, hogy sokára fog csak eljönni . . . De itt lesz egyszer . . . Találkozni fogok veled . . . S attól — jaj — félttem magam . . .
- (A nő sóhajt megértőn, szájalommal. A férfi mélyet lélekezik és beléleki az enye lehelleget.)

GARÇONLAKÁS.

- Batthyány-tér 4. Külön bejárató, csinosan bútorozott szoba, stb.
- Vacsora abonnálva a fehér terítékes szobában. Négyöt kolléga és pár pohár sárga sör.
- Az éjben távoli gázlámpa s a fekete utcán tükrös esőtócsák.
- A sötét nagy kapú mogorván őrzi a bejáratot.
- Az előszobát újra be kell zárni.
- Az előszoba vaksötét.
- Messze az ajtókilincs.
- Sötét a szoba.
- Gyufa van az éjjeliszekrényen.
- A házban csönd és éjszaka.
- A szomszéd szobában szekrény támasztja hátát az ajtónak.
- A gyertya lángja körül álmos holdudvar. Az óriás árnyékok a tetőre másznak fel.
- Üres a divány és az asztal. A kályha a szegletben válla közé huzza rövid nyakát. Hideg a szaga a viaszosvászonnak.
- Az ágy mélyen bevájva a sarokba.
- A gyertya halványan néz a falszőnyegre.
- Az asztalon levél. Valaki írt. Valaki szól a távolból.
- A diáklány odaát hangosan darálja a történelmet.
- „Odahaza? . . .“
- A kis cseléd a küszöbre koppantja a holnapi cipőt.
- A gyertyának megkeményedik lassan a kanócca.

IFJ. KÁRPÁTI ENDRE.

